

METEOR

List KUD „Nada Božić“

P R V I M A J

Evo, dolazi u naručju sunca, u zagrljaju crvenih ka-
ranfila. Ulicama prolaze veličanstvene povorke, rijeke mladosti
i vedrine u moru razigranog cvijeća. Svima se lica blistaju od
sreće, na usnama lebdi smiješak.

Vijore se crvene zastave kao latice najljepšeg cvijeća
na laganom majskom povjetarcu.

Ovaj maj je tako lijep, ali nije uvijek takav bio.
Kada su ušutjele puške i topovi, dobiše riječ oslobode-
ne ruke. Djela tih slobodnih ruku bila su nova sela i gradovi,
putevi i mostovi. Te ruke ni danas nisu posustale. Njihova djela
govore da ovu zemlju nitko i nikada više ne može skrenuti s puta
kojim korača odlučna i jedinstvena.

Otada svaki naš praznik rada donosi radost novih radnih
pobjeda.

Sivč i Frišić, 7.b

VOCKA U PROLJEĆE

Još prije nekoliko dana njezino lice ukrašavali su samo nježni pupoljci u kojima su se često skrivala tople sunčeve zrake. Ali jutros sam je ugledala u novoj, prekrasnoj haljini satkanoj od bezbroj čipaka i zlaćanih niti. Bila je sva treperava, nasmijana i radosna.

Njen osmijeh je lebdio cijelim vrtom i davao mu nekako svečan i čaroban izgled, a ja sam osjetila miris proljeća oko mene.

Sivč zdenka, 8.b

Breskva u cvatu

Gizdavo grane širi
pred kućom
stare breskve.
Haljinu novu ima
pa zato grane njiše,
pčelice sebi mami,
bit će slatkoga meda.

Vanić Jadranka, 7.

Zumbul

Glavu drži visoko
U nebo gleda on.
Plava mu haljina treperi
na vjetru proljetnom.

Vanić Jadranka, 7.

STARA KAJSIJA

Kod moje bake u dvorištu nalazi se stara kajsijsa. Stablo joj je debelo i iskrivljeno, a kora joj je naborana. Grane sa žalosću gledaju u daljinu.

I došlo je proljeće. Pojavio se prvi cvjetić. Polako se otvarao kao da se stidi jer su druge voćke već u punom cvatu. Ali sakupio je svu svoju hrabrost, otvorio svoje latice i pozvao svoje drugove da i oni izađu. I došla je prva pčela na taj cvijet, a on radostan i ponosan gleda na ostale grane pune novih cvjetića koji svojim mirisom zovu druge pčelice.

Sva u cvijetu, sada je stara kajsijsa, naborana i iskrivljena, opet vesela i nasmijana.

Kelčec M. 8.a

Majko, majko

Opojne, zlatne zrake sunca probijale su se kroz guste grane moje breze. Svjež povjetarac strujio je do moje postelje. Nisam mnogo spavala ovu noć. Svaki čas bi se prenula iz sna nije li već svanulo. Konačno je došao! Da, došao je i taj divni dan, dan majki cijelog svijeta. Mnoštvo djece već je prolazilo u školu kraj moga prozora čavrljajući o poklonima koje su kupili svojim majkama. Dvije krupne suze spustile su se niz moje blijede obraze. Misli su mi se vratile daleko, daleko u prošlost.

Imala sam tada tek četiri godine. Mama, sjećaš li se, bio je sunčan dan upravo kao danas. Donijela sam ti za majčin dan stručak prvih ljubičica. Oh, mama, još uvijek se sjećam onog tvog divnog lika, najljepšeg na svijetu, tvog toplog zagrljeja, tvog toplog majčinskog krila. Bila sam tada suviše mala da bih shvatila pravo značenje majke. Znam samo to da sam te mnogo voljela, da sam te uvijek pratila i mnogo plakala ako bi kuda otišla.

Mama sjećam se dobro i onog crnog dana, spremila se da putuješ nekamo daleko. Stavila si me pred polazak u krilo i prozborila te posljednje tužne i dirljive riječi: "Nadice, zbogom. Budi dobra i slušaj tatu i ostale. Mama će se brzo vratiti".

Mama, sjećaš li se da sam i ja mnogo plakala kao i sav crni svijet koji je stajao oko tebe. Oni su te tada svi ispratili ali ja, oh zašto i mene nisu povelili da otputujem zajedno s tobom, da budem vječno samo s tobom.

Mama, ja sam sada već odrasla. Navršavam 15 godina. Kako bi žarko željela da ti kao i ostala djeca upravo na današnji dan predam ovaj dar koji sam za tebe pripremala jer to je samo tvoj dar, draga moja mama!

Danas sam svjesna da tebe nema, da se nikad nećeš vratiti s onoga puta. Tvoje tijelo je već davno nestalo ispod crnog teškog pokrivača, ali ja ću danas ipak doći do tebe, mama. Doći ću do tvoga groba da ti kao i prošlih godina položim ovaj struk crvenih karanfila jer danas je, mama, tvoj dragi dan kao i dan svih majki svijeta.

Sarić Nada, 7.c

Daleko si, majko, od mene, ali opet ćeš doći. Imam tvoju sliku i stalno gledam tvoje blage oči, tvoja usta i ruke. Još i sad osjećam blagi dodir tvojih ruku, kojima mi me milovala, gledam tvoju sliku suznih očiju. Majko, moraš opet k meni doći, da me miluješ svojim blagim pogledom.

Babić Nedeljka, 8.c

MOJA MAJKA

Tiha noć pokrila je grad crnim plaštem izvezenim svjetlucavim svjetiljkama. Već su svi zaspali, samo u kuhinji svijetlo. Da ga tko nije zaboravio ugasiti? Ne. To majka pere sudje, a ono zvecka i odzavanja po pustoj i tihoj kuhinji. Kad je završila posao, ugasila je svjetlo i tada ponovo nastala tišina, mirna i spokojna. Ponovo me probudi brižljiv majčin glas. U kuhinji je bilo tako toplo, doručak je već čekao na stolu. Ali uskoro moram u školu. Zato se brzo umijem i krenem u školu. Još jednom me isprati nježni pogled. Školsko zvono oglasilo se kroz hodnike i označilo kraj školskih sati. Požurio sam kući, a na stolu opet ručak i topao majčin pogled. Sada se majka spremala u školu. Koliko je samo poslala načinila do mog povratka iz škole, a sada i ona mora u školu. Dolazi naveče i opet radi isti posao sve dok grad ne utihne, sve dok se ne ugasi radost sa lica, sve dok je ne savlada umor i san.

Rupčić Jelenko, 7.b

KAO TI, MAMA

Nitko nije takav kao što si ti, mama! Nitko na svijetu ne može zamijeniti tvoje ruke, tvoj pogled! Nitko mi ne može pružiti takvu ljubav kao ti! A ta riječ, mama, je riječ nježne riječ tako mila i draga, kad je kažem, kažem ono što mi je najdraže i što mi najviše znači.

Matić Suzana, 8.c

MAJKA

Majka!

To divno nježno biće sposobno da ljubi i da se žrtvuje.

Teškoćama i samoprijegorom ona uzdiže nova pokoljenja i sprema ih da grade ljepšu i sretniju budućnost. Na sebi nosi sve teškoće života bez uzdaha, bez suza. Bdi je nad posteljom svog bolesnog čeda, požrtvovna i puna odricanja. Njena majčina ljubav ne poznaje umora ni teškoća, njena ljubav ne poznaje

Jurišić Verica, 8.a

MOJOJ MAMI

Brižna i vrijedna je moja majka,
Njene su ruke k'o biseri dragi,
a oči, lice i kosa njena
Meni su mili darovi ljubavi.
Ponekad njene usne se uznemire
Jer želi njima dobro mi reći,
A ja šutke stojim i gledam,
I znam da me ona vodi k sreći.

Mirosavljević Dubravka, 6.b

POKLON MAJCI

Poklonit ću ti vedro
Po lonit ću ti najljepše
Poklonit ću ti poljubac
A tvoje će lice sjati
srećom

Vanić Jadranka,

SVIM MAJKAMA ZA 8. MART

Leti, pjesmo visoko,
nad selima i gradovima.
Leti i nosi
najljepše želje i pozdrave
Svim majkama svijeta.

Frišić Branka, 7.b

Baka

Moja baka je pogurena starica, blijedoga lica i plavih očiju. Njene stare ruke veoma su mršave, ali sposobne za bilo koji posao. Dugu sijedu kosu splete u pletenice i uvijek oko glave. Uvijek nosi crnu maramu i dugu bijelu haljinu kao i ostale seoske žene.

Veoma je vrijedna. Ne voli se svadjati. Ustane se prije svih ukućana, pripremi doručak i ureži kuću, a kasno legne. Mnogo voli uzgajati cvijeće, pričati djeci priče i igrati se s njima. Ne voli ih tući i mnogo ljubavi posveti im, samo da budu dobri.

Bilo je to davno, Moj braco izazvao je nekog svog prijatelja i htjeli su se potući. Baka je istrčala iz kuće i rastavila ih. Onda im je donijela po šaku oraha i oni su se pomirili. Mama je to gledala sa vrata kuhinje i htjela je istući bracu. Srećom bila je tu baka koja nije voljela da gleda kad neko tuče djecu i obranila ga je od batina.

Opačak Zdenka, 5.b.

Moja baka je sijeda starica, pogrbljenih ledja. Nosi uvijek crnu haljinu i maramu na glavi. Katkad joj pramenovi sijede kose ispadnu ispod marame.

Mnogo je bora na staračkom licu, a oči su plave kao vedro nebo. U tim mirnim očima gori sjaj ljubavi.

Vrlo je šutljiva starica i ne upada u razgovor kad netko priča. Blagost i nježnost iskazuje prema svakom djetetu. Ona me mnogo voli i uvijek brani od kazne.

Jednom dok sam se igrala loptom, došla mi je prijateljica, i ja sam razgovarala s njom. Baka je hranila perad i posmatrala nas svojim sitnim, plavim očima.

Iznenada mi iz ruke ispadne lopta i na nesreću padne na najljepši mamin cvijet.

Taj cvijet je bio najljepši pa sam se uplašila da će se mama ljutiti. Moja baka mi je prišla, i stala me tješiti blagim riječima. Govorila mi je da će tu krivicu ona preuzeti. Kada je majka vidjela slomljen cvijet, stala je vikati. Baka je mami ispričala kako ga je ona nehotice slomila. Tako sam se ja izvukla pomoću moje dobre bake.

Likarević Vesna, 5.b

Svako veče slušam priče moje bake. Mnogo je volim. Ne toliko zbog njenih priča, koliko zbog tankih, dugih, srebrnih niti kose koje joj padaju na već izborano čelo.

Meni se ona ne čini stara jer na njenim usnama uvijek lebdi smiješak. On je topao kao i dobrota što probija iz njenih plavih očiju.

Svaku baku zamišljam kao svoju. Malu, sijedu, s naočarima na nosu, s borama na čelu, lijepu i dobru.

Bašić Damir, 5.a

JUTARNJA ROSA

Sunce se pomalja na istoku.

Gazim bosa.

Pod nogama osjećam mekoću trave.

Tad me obasja sunce.

U travi ugledam biser,

Mnogo njih.

Sjaje se.

Noge su mi se ovlažile od jutarnje rose.

Sivč Ijiljana, 7.b

SLAVONIJA

Trčim poljem
prepuštam se
nemirnom vjetru
da me vodi.

Očarana sam,

sva drhtim od uzbudjenja.

Oko mene zlatno more žita

talasa se poput valova.

Po koji mak

ponosno caruje morem klasova.

Tamo u daljini

voćke i vinogradi.

Osjećam se tako lijepo,

uživam u zagrljaju

moje Slavonije.

Melvan Slavica 7.

13. RODJENDAN

Danas je moj

trinaesti rođendan.

U 13 burnih godina

prošlo je moje djetinjstvo.

13 godina bila sam dijete

bila sam dijete.

U 13. godini

postala sam odrasla.

13. ruža u vazi

simbol je mojih

13 proživljenih godina.

Melvan Slavica, 7.b

ROSA

K'o planinski izvor je bistra.

K'o suza u oku je čista.

A k'o biser na suncu blista.

Frišić Branka, 7.b

IZGUBLJENO PRIJATELJSTVO

Bila je noć
tamna,
bez mjeseca,
Vjetar je zlokobno zavijao
kao da se protivio rastanku
Te tamne, vjetrovite noći
izgubljeno je jedno prijateljstvo.
Vanić Jadranka, 7.b

T U G A

Tuga je suza u oku,
tuga je duboki uzdah,
ona je trenutak očaja
što naša srca ponekad osvaja.
Vanić Jadranka, 7.b

POSTALA SAM PJESNIK

Ne znam zašto sam,
jedne kišne večeri
počela da pišem
da stvaram nešto,
nešto čim želim da se vječno
porosim.
Stih za stihom, pjesma za pjesmom
ja sam postala pjesnik.
Melvan Slavica, 7.b

S R E Ć A

Veseli osmijeh
vedar pogled tvojih očiju,
radost u tvom srcu,
riječi pune ljubavi
znam da si srećna.
Vanić Jadranka, 7.b

SREĆNA-JER JE NEŠTO MALO ČOVJEK

Mogu biti zadivljujuće ravnodušna
i ne rastajati se sa tišinama,
mogu ostati iskristalizirana
bez trunke čovjekoljublja.
Nitko mi ne brani da
zaboravim da sam nešto malo čovjek,
al' ako jednom ostanem
bez te tako česte,
a ipak tako vrijedne titule,
svi će mi braniti da je povratim.
Sad mi je teško,
al' sretna sam što mogu
istinski zaplakati,
istinski zavoljeti,
i u istinu biti nešto malo čovjek.

Brljević Božica, 8.b

T I Š I N A

Tišina - i samo tišina.
Mrtve stvari oko mene. . .
Titra još posljednji plamičak
svijeće. . .
Gasi se i nestaje.
Čuje se samo učestali tik-tak.
Tišina . . .

Sivč Ljiljana, 7.b

S V I T A N J A

Nestaje blijedi lik mjeseca i
posljednji pramenovi noći
gube se u toplom zagrljaju dana.
Sviće.

Sivč Zdenka, 8.b.

Moj pas

Imala sam jednog psa jazavčara, kojega sam uvijek vodila sa sobom. Tako smo jednog dana išli u selo k rođacima. Psa sam povelala sa sobom.

Rodaci kod kojih smo bili uzgajali su pčele. Igrala sam se u dvorištu, dok su brat, tata i rođak otišli k pčelama. Nisam obraćala pažnju na psa koji je uvijek bio u mojoj blizini. Odjednom sam ga vidjela među pčelama. Pčele su se uznemirile. Pas je odjednom izašao iz pčelinjaka i cvileći jurio po prostranom dvorištu. Kada se primirio, prišao mi je, a ja sam se iznenadila jer sam vidjela da mu je njuška sva otečena. Pas je cvilio jer ga je sve boljelo od uboda pčela.

Više nikada nije htio ići tamo gdje je čuo zujanje pčela.

Mirosavljević Dubravka, 6

UGRIZAO ME PAS

Netko je predložio da se igramo kauboja. Mario je podijelio oružje i igra je počela. Bilo je pucnjave i na jednoj i na drugoj strani, a pas Dik je neumorno pratio svog gospodara Maria. Tada sam ja opalio u pravcu Maria i on se napravio kao mrtav. Kad je to opazio njegov pas Dik, počeo me je progoniti. Bježao sam oko šljiva, a on je skakao po meni i lajao. Kad sam se već umorio, lakše sam trčao, a on je to iskoristio i ugrizao me za nogu. Odmah smo prekinuli igru, a Zlatko i Tomica su me odveli mami. Mama mi je ranu oprala alkoholom i zavila je, a tada sam otišao u ambulantu Prve pomoći. Tamo su mi stavili kopču. Uspomena na nozi ostat će dok sam živ.

Vuksanović Dražen, 6.b

P A S

Dok sam bio na moru, sprijateljio sam se sa jednim psom - lotalicom. Nakon nekoliko dana naše je prijateljstvo postalo tako čvrsto da se gotovo nije odvajao od mene. Kada sam vidio da je vrlo pametan, počeo sam ga učiti raznim vještinama. Ubrzo je naučio da vraća bačene stvari, da preskače oko metar visoku ogradu i da izvršava još mnogo različitih vještina.

Jednog sunčanog jutra otišao sam se kupati na jednu stijenu. Naravno, za mnom je trčao moj vjerni prijatelj. Svukao sam odijelo, bacio ga na stijenu i skočio u vodu. Kada sam otplivao oko stotinjak metara, okrenuh se prema obali. Na svoj užas primjetim, kako pas uzima u zube moje odijelo i skače u vodu. Dok je plivao prema meni, sjetih se zašto je to činio: pa ja sam ga naučio da mi donosi stvari koje bacim! Kada je doplivao do mene, ispusti odijelo. Žurno posegnuh za njim, ali prekasno! Ono je već tonulo. Dok sam se mučio da uhvatim odijelo, razmišljao sam da li je uopće bilo pametno da ga učim donositi baš svaku stvar koju bacim.

Šoljan Mario, 6.b

MOJ PAS

Kad sam se vratila sa ljetnih praznika kući čekalo me je veliko iznenađenje. Na lancu u dvorištu bio je privezan pas. Veoma sam se obradovala.

Bio je iz pasmine njemačkih oštrodлакih ptičara. Njegovo veliko tijelo bilo je obraslo gustom tamnosmedjom dlakom. Na glavi su mu visile velike uši. Svakom tko bi ga prvi put vidio, njegova velika pojava tjerala je strah u kosti. Tek poslije kad biste vidjeli kako vas mirno i radoznalo promatra svojim dobroćudnim, zelenim očima, smiješno nakrivljene glave, vi biste se smirili i osjetili simpatije prema tome psu. I pored te svoje dobroćudnosti bez oklijevanja je znao potjerati nepozvane goste.

Uskoro smo postali veliki prijatelji. Kad bi me mama poslala po drva, i ona je išao za mnom. Kako je bio dresiran, rado je nosio u zubima košaru za drva. Igrao se s djecom, ali iapk mu je najveće zadovoljstvo bilo kad je s tatom išao u lov.

Jednog dana tata mi je donio tužnu vijest. Našeg psa pregazio je automobil. Niz moje lice koturale su se krupne suze. Tata je imao dosta muke dok me je utješio. Obećao mi je da će nabaviti novog psa. Ali mislim da taj novi neće mi biti tako drag kao ovaj prijašnji.

Mataić Željka, 6.b.

NAŠ PAS LSKO

Prošlog ljeta kada sam bila u Sunji, sprijateljila sam se s psom Liskom.

To je ovčarski pas bijele boje koji na leđima i glavi ima velike crne pjege. Njegove pametne oči su poslušne i voli se igrati s djecom. Često puta moja mala sestrina hrani ga kiflicama te ga jaše, vuče za uši i rep. On joj neće ništa, nego je samo gleda.

Kada sam bila sama, on mi je pravio veselje prekobacujući se i valjajući po travi. Uvijek je za mnom trčao po zelenim livadama, a kada sam ga čuvala ili išla napajati krave, pomagao mi je lajući na neposlušna goveda. Za tu njegovu poslušnost ja sam mu isplatala vijenac od cvijeća i stavila oko vrata.

Ali kako su dani polako odmicali, dodje i dan mog povratka kući. Rastanak je bio težak. Gledala sam ga žalosno, a njegove pametne oči kao da su govorile: "Ne plaši, vidjet ćemo se idućeg ljeta kada ćemo isto kao i sada trčati po zelenim livadama i brati cvijeće!"

Kobašić Nevenka, 5.a

MOJ MAČAK MIKI

Ja imam mačka koji se zove Miki. Vrlo mi je drag i umiljat. Ima dugačak rep i velike oči. Po cijeli dan leži zimi kraj peći i prede, a čim grane proljeće, postaje veseo i živahan. Tada lovi miševе i neke leptire s kojima se dugo igra.

Kada imam vremena ja se igram s mojim Mikijem jer su mi drage njegove šapice koje mi rado pruža. Moj mačak voli mene, a ja volim njega.

Mikač Zdenka, 5.a

Bila sam mala kad su me roditelji prvi put povelili u kino. Veselo sam koračala s njima razmišljajući šta ću vidjeti. Koliko se sjećam išli smo gledati neki kaubojski film za koji su i mama i tata tvrdili da je odličan. Ušli smo u kino, popeli se na balkon i zauzeli svoja mjesta.

na balkonu i zauzeli svoja mjesta.

Uskoro je počeo taj fantastični western. Pogledala sam u mamu, u tatu, pa u ostale ljude oko mene. Svi su buljili u platno gledajući neke zamazane bradonje, kauboje na vatrenim konjima i zgodne damice. Ja u svemu tome nisam vidjela ništa naročito pa sam se lijepo namjestila i zaspala. Kad sam se nešto kasnije probudila, bacila sam pogled na kino-ekran. Protrnula sam od straha. Veliko stado rogatih goveda jurilo je kao pomamno pravo u dvoranu. Htjela sam vikati, ali su mi usta bila blokirana strahom. Uspjela sam samo da se grčevito uhvatim za stolicu i zažmirim čekajući da stado prijedje preko nas.

No ništa se nije dogodilo. Otvorila sam oči i vidjela neke kauboje koji su pucali i izvikivali naredjenja. Buljila sam u njih ne vjerujući da je stado jednostavno iščezlo. Dok sam se ja povratila od pretrpljenog straha, film je završio. Počela sam plakati, a mama i tata su uzalud pokušavali da shvate šta mi je sada. Kad smo došli kući, smirila sam se i zaspala.

Sutradan sam pričala djeci maloj poput mene o čudima koja se događaju u kinu.

Kolbas Ljubica, 6.b

S P L A V

Jedan od filmova koji mi je ostao u sjećanju je avanturistički film "Doživljaji Haklberi Fina". U tome filmu Hakleberi Fin sa svojim drugarom Tomom Sojerom doživljava niz uzbudljivih pustolovina. Vrlo mi se svidio dio filma gdje Fin sa svojim crncem Džimom pravi splav i njome plovi niz rijeku.

Kada sam bio na moru, odlučio sam da sa svojim prijateljima napravim takvu splav. Svi su oduševljeno prihvatili taj prijedlog. Još istoga dana žurno se bacimo na posao. Dok su jedni sakupljali stare daske i letve, drugi su nabavili konopac kojim ćemo sastaviti splav. Četiri dana smo u obližnjem šumarku sastavljali, rastavljali, vezali i nadovezivali, dok konačno nismo sve te daske i letve učvrstili. Splav je bila gotova. Do-
duše, prije je ličila na sve ostalo nego na splav, ali mi smo bili zadovoljni. Drugoga dana odnijeli smo splav na obalu i spustili je u vodu. Sada polako stanemo jedan po jedan na nju uz opasno škripanje i ljuljanje. Pošto smo vidjeli da splav nema namjeru da potone, ohrabrimo se i zaveslamo u dublje more. Netko predloži da se sunčamo i mi legosmo na splav. Uz toplo sunce i lagano ljuljuškanje valova pričali smo i uživali. Odjednom tišini poruši podmuklo škripanje. Osjetim da se tlo poda mnoom razmiče i ja se nadjoh pod vodom. Bolje nisu prošli ni moji drugovi. Konopac koji je držao daske pukao je, a splav se jednostavno raspala. Pošto smo se dobrano nagutali i mrtvi smo izronili i zaplivali prema obali. Van smo izišli više mrtvi nego živi. Tamo smo zaključili da je bolje okaniti se splavarenja jer ipak nemamo takve kva-
litetne konopce kao Haklberi Fin.

Šoljan Mario, 6.b

Rado se sjećam ove knjige

Još kao malena dobila sam knjigu "Priče partizanke", koju je napisao Branko Ćopić. Nije mi to jedina knjiga o ratnim strahotama, koju sam pročitala. Ostao mi je samo u sjećanju dio jedne priče koju ću dugo pamtiti.

Iza crnih rešetaka ropstva jedan čovjek uzdignutih ruku mašta o slobodi. Srce puno želje nosi ga u visine k bijelim pticama, koje lete iznad tih crnih rešetaka, a one stoje i ne miču se i ne daju mu mjesta da izadje. Ptice su ipak tako blizu, a sloboda tako daleko, daleko. "Da najvrednija na svijetu je ona - sloboda", - razmišljao je on.

Ne znam zbog čega mi je taj dio ostao u sjećanju, možda zbog čeznje čovjeka za slobodom, kakvih nije bilo malo, možda zbog? Ne ne znam zbog čega.

Povše Violica, 8.c

Dan se lijeno dizao s ležaja magle i sumraka. Vladala je ukočena tišina, samo je padala rosa s usnulog drveća. Nebo se kao plavkasta ponjava prostiralo nad zemljom. Nekoliko trenuta kasnije sunce je prosulo svoje zlatne zrake.

Prvi zraci sunca doprli su i u moju sobu. Taj prizor prirode upravo je odgovarao mom raspoloženju. Bila sam umorna, neispavana od noćnog čitanja.

Čitala sam knjigu "Majka", a život te djevojčice iz pripovjetke sličan je mom, gotovo isti. Ostala je bez majke, bez najveće ljubavi koju nitko ne može zamijeniti.

Toliko je bila lijepa ta knjiga da sam je pročitala 2 puta. Kada mi je god teško, uvijek se sjetim završnih riječi te pripovjetke. I djevojčice Gordane bila je izvrnuta patnjama, a onako slabašna i malena morala je obavljati najteže poslove. Od rada u kući do rada u polju. No, djevojčica se tješila riječima: "Ne traje ništa vječno. Bit će jednom i bolje". Te riječi mi daju podršku u životu i razumijevanje za pojedine stvari. Pročitala sam mnogo knjiga, ali ta knjiga mi je ostala u trajnom sjećanju.

Babić Nedeljka, 8.c

Između mnogih pročitanih knjiga izdvojila sam jednu koja je na mene ostavila najveći utisak. Čim sam pročitala nekoliko stranica, odmah mi se svidio njen sadržaj, njeni likovi te je ona od toga dana postala moj nerazdvojni prijatelj. Bila sam jako nestrpljiva prilikom čitanja. Nisam još dobro znala ni početak, a već sam željela da saznam kakav će biti svršetak. Sam naslov knjige "Tajne zelenog pečata" govorio mi je da se tu radi o nekim tajnama koje će se sigurno na kraju otkriti.

Dok sam čitala, nisam opažala ništa oko sebe. Činilo mi se da su sa mnom samo likovi te knjige. Preda mnom su se nizale slike. Čas sam vidjela plavog, pješavog dječaka Stjepana kako nešto smišlja zajedno sa svojim drugovima, a čas lažljivu djevojčicu Alinu koja nešto razgovara u podrumu sa bandom dječaka. I dok je Stjepan dobivao jedinice u školi, željela sam da mu pomognem, željela sam da popravi te ocjene i da mu objasnim gdje treba da dodje č a gdje č jer je mijesao te glasove. Isto tako sam željela da se Alina ostavi tog provalničkog društva.

I napokon ja sam se osmjehnula. Sve je izašlo kako sam zamišljala. Stjepan je i sam shvatio da se mora popraviti i zato je počeo učiti, a Alina je priznala svoje krivice i postala dobra djevojčica.

Arbanas Slava, 8.c

S pjesnicima

Završio je peti sat i svi smo žurili da se što prije okupimo sa mladim pjesnicima. Recital je počeo, a svi mi bili smo očarani njihovim pjesmama. Dok smo ih slušali, uživali smo u njihovim stihovima, željeli da cijelo veče budemo uz njih. Svaki njihov stih protkan je zlatnim nitima ljubavi. U stihovima osjećaji su česti. Mjesečina, zvijezde, tužna djevojka, divan ružičasti cvijet, slobodu, mladost . . .

Oh, sve to tako divno! Slušati ih, znači i snivati, snivati o divnim danima sreće s mnogo uzbuđenja i bezbroj tajanstvenih događaja. Pjesnici su umjetnici, umjetnici jer znaju razoružati svakog od briga. Dok slušamo njih umjetnike, briga i tuga odlebbe tako daleko, daleko u beskrajnost. Oni su sa nekim posebnim žarom čitali svoje pjesme. Željeli su da nam se svide njihova osjećanja. Ta beskrajna želja bila je iskreno ispunjena.

Otišli su, a mi smo opet zaželjeli da dodju u našu blizinu da se opet osjećamo ugodno i lijepo.

Melvan Slavica, 7.b

I najzad završi i peti sat, željno čekan u srcima. Možda baš i ne zbog toga što se ide kući, već svatko je žurio da zauzme mjesto u klupi, i da tu može slušati mlade pjesnike dok oni čitaju svoje pjesme.

Žagor se odjednom pretvori u tišinu. Nitko nije ni šapat pustio, tako je bilo tiho, a onda glas pjesnika poremeti tišinu. Svatko je načulio uši da što bolje čuje, i svatko je gutao taj splet divnih riječi. Iza svake pročitane pjesme učionicom se orio buran pljesak kojim je bila nagrađena svaka pjesma.

Svi su bili oduševljeni, svi su bili možda željni te slave, svi su u sebi mislili: "Divno je biti pjesnik".

Bili smo sretni što smo imali prilike da čujemo mlade pjesnike i poželjeli smo da su takvi susreti češći.

Sivč Ljiljana, 7.b

NA ODLASKU

NA ODLASKU

Samo srećni ostaju,
samo zaljubljeni gledaju
umiranje posljednjih zraka.
Ja odlazim,
Ja nisam srećna,
ja ne volim kad
zrake umiru.
Odlazim, jer tamo
kuda idem,
tamo se sunca radjaju.

Brljević Božica, 8.b

ŠTO UMIRE NOĆU

More i tišina umiru noću.
I sunce umire noću,
ljubav umire noću.
Samo ja ne umirem noću,
već idem zoru da vidim kako
umiru zvijezde,
a onda ću ja da probudim
svoju ljubav sa željom
da bude vječna.

Brljević Božica, 8.b

SLOMLJEN JE MOST DJETINJSTVA

Davno je slomljen most
Između mene i djetinjstva
A bili smo kao dvije povezane ruke
koje su spajale daljine
i baš kada smo doživljali najčvršće,
lice vremena prekinulo je jedan napeti
luk.
Prekinulo je jedno bezbrižno djetinjstvo.

Damjanović Blanka, 8.b

TAJNA

Sjećam se, rekla je šapatom:

"čuvaj je"

I u najdubljem djeliću srca
Ostala je do danas, još uvijek nedirnuta,
ogrnutu plaštom prijateljstva i uspomene.
Sivč Zdenka, 8.b

MOJE TAJNE

U džepu
u stisnutoj šaci
čuvam svoje tajne,
svoje srce,
prohujala ljeta i godine.
Pletene
u šuštaru, treperavu lišću
u svemiru
između sunca i mjeseca
a sada u mom džepu
pričaju mi priče
ali samo meni.

Brljević Nada, 7.b

N O Ć

Plašt, crn i prostran
spustio se na moj grad.
Svuda je tiho
sve je utonulo u san.

Melvan Slavica, 7.b

N O Ć

Na zemlju polako
crn plašt pada
čijim tragom sada
tišina i tama vlada.

Frišić Branka, 7.b

T A J N A

Povjerila mi je tajnu.
Leži skoro zaboravljena.
Leži nedirnuta u mom srcu.
Leži kao dokaz našeg vjernog
drugarstva.
Ljubavlju je čuvana mala tajna
koja otkriva veliku istinu cijelog
života.

Sivč Ljiljana, 7.b

M R L J A

Poslije ručka nekim čudom se mrija našla na mojoj novoj haljini. Bila je velika i masna.

Prije nego što je mama opazila taj ukras, što je kvario lijepi izgled moje haljine, otrčala sam u kupatilo. Tamo sam je pokušala skinuti. Ali je ona bivala sve veća i veća. Očajna sam uzimala sve deterdente i skidala je. Medjutim ona se nije dala i podrugljivo mi se smijala.

Uskoro je mama opazila šta radim. Vikala je na mene. Ja sam kao krivac sagnula glavu i gledala u podrugljivo lice mrlje. Ali ja nisam bila kriva. Mami nije vrijedilo objašnjavati da je ta mrlja sama došla na haljinu da bi meni napakostila.

Mihic Zdenka, 7.a

✓
Prevrneš li crnilo
znaj . . .

sve zadatke ti je upropastilo.

I nastane velika mrlja

I sve ti teke zamrlja

I sve ti prste uprlja.

I zbog mrlje i velikog jada

Jadna maca tad nastrada

Iako ni malo nije kriva.

Tako to u bijesu uvijek biva.

Sivč Ljiljana, 7.b

VRABAC NA PROZORU

Kuc. . Kuc. . . Kucnuo sivi vrapčić po prozorskom staklu. Drhti od zime. I taj kuc, kuc, kao da kaže: "Pustite me malo u toplu sobu. Dajte mi malo mrvica. Vani je snijeg sve pokrio. Zima je i ja ne mogu da dodjem do hrane". Kako je preplašena i kako je mila ta, mala pernata životinjica! Tko joj onda ne bi otvorio prozor, pružio ruku i prosuo malo mrvica da i ona osjeti malo radosti života i da se ne smrzne vani na hladnom snijegu.

Vučković Vesna, 8.b

ŽABLI KONCERT

Spušta se mrak. Polako pada sa svojim ponegdje probušenim kišobranom. Kroz male rupe prodire svjetlost.

Čabe su sjedale na zelene okrugle listove lopoča. Održavale su probu svoga koncerta. Počeli su prvo duboki glasovi: "Kre, kre, kre!" Odjednom su se svi glasovi izmiješali. Oni najviši i oni najniži. Malo zatim protrča jedan dječak i istog časa čulo se samo: "Buć i buć!" Koncerta više nije bilo.

Pandak Nenad, 6.b

U MOJEM DŽEPU

Zatvorila sam oči i puna iščekivanja gurnula ruku u džep i u šarenoj haljinici, koju sam najradije nosila na moru, našla sam malu, sjajnu školjku. Bila je hrapava s vanjske strane, a s unutrašnje je imala boju ružičastog, rasnog pupa u proljeće. Meni se činilo da su u tu boju upletene najzlaćanije trake sunca. Možda mi je bila tako lijepa jer mi je draga i jer je dio moje radosti vezan za nju.

Polako se spuštala noć. Tu milu stvarčicu sam premjestila u staklenu kutiju i sva sretna zaspala. Sanjala sam more, školjku i sve uz šta je ta sitna uspomena bila vezana.

Strgar Gordana, 7.a

U MUZIČKOJ ŠKOLI

Dogodilo se to kad sam pošla u drugi razred, Mama mi je rekla da ću sebi upisati u muzičku školu. Bila sam vrlo uzbuđena jer nisam znala šta to znači.

Slijedećeg jutra sam krenula na upis. Ubrzo sam se našla u nekom hodniku u kojem je bilo mnogo djaka. Nastavnice su užurbano hodale po hodniku i prozivale. Prolazili su sati 1. . 2. . 3. Napokon sam i ja došla na red. U sobi je bilo nekoliko nastavnica i jedan stariji čovjek koji je sjedio za instrumentom meni do tada nepoznatim. Svojim prodornim glasom pozvao me da dodjem bliže njemu. Zadrhtala sam od tog glasa, a srce mi je počelo burno kucati. No, usprkos tome polako sam prišla stolu. Tada me jedirektor (jer to je bio on) upitao za ime. Isprekidanim riječima sam mu odgovorila. Kada me je zapisao, sjeo je uz klavir i otpjevao istu pjesmicu dva puta. Iz klavira su izlazili zvukovi i miješali se u jednu lijepu melodiju. U sebi sam ponavljala riječi pjesmice bojeći se da ih ne zaboravim. Poslije direktora i ja sam drhtavim glasom otpjevala tu pjesmicu. On je izgledao zadovoljan i nasmijavši se mojoj zbunjenosti rekao mojoj mami kada trebam doći na prvi sat klavira. Nakon toga sam ja izletjela iz sobe i požurila kući.

Tako sam se upisala u muzičku školu kuda još i sada idem.

ČIŽMEK JADRANKA, 6.b